

Сю Монк Кид

ПРЕОТКРИВАНЕ НА КРИЛЕТЕ

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

Sue Monk Kidd

The Invention of Wings

Viking

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2014 by Sue Monk Kidd

© Стоянка Сербезова-Леви, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-551-5

СЮ МОНК КИД

ПРЕОТКРИВАНЕ
НА
КРИЛЕТЕ

Превод от английски
Стоянка Сербезова-Леви
Редактор
Мила Драгостинова

*На Санди Кид,
с цялата ми любов*

Първа част
Ноември 1803 г. – февруари 1805 г.

Хети Гримки, по прякор Хандфул

ЕДНО ВРЕМЕ В АФРИКА хората можели да летят. Мама ми каза това една вечер, когато бях на десет години. Рече:

– Хандфул, баба ти ги е виждала. Тя ми е разправяла, че летели над дърветата и облаците. Летели като косовете. Но когато сме тръгнали насам, сме изоставили тази магия.

Мама беше умна. И тя като мен не можеше да чете и да пише – всичко, което знаеше, беше научила по неволя. Погледна лицето ми, пълно с тъга и съмнение, и продължи:

– Не ми ли вярваш? А откъде са се взели лопатките на раменете ти, момиче? – Тези кокали стърчаха под кожата ми като чворове. Тя ги потупа и каза: – Само това е останало от крилете ти. Само тези плоски кокали; но някой ден те отново ще поникнат.

И аз бях умна като мама. Макар и едва десетгодишна, знаех, че тази история за летящите хора е чиста измислица. Ние не бяхме някакви необикновени хора, изгубили магията си. Бяхме роби, които нямаше да стигнат доникъде. Впоследствие разбрах какво е имала предвид мама. Ние наистина можехме да летим, но в това нямаше никаква магия.

* * *

В деня, когато животът се превърна в беда, която този свят нямаше как да поправи, изварях на двора прането на робите. Подклаждах огъня под казана, а очите ми изгаряха от разпръскваните от вятъра лютивни сапунени мехурчета. Утрото беше студено – слънцето приличаше на малко бяло копче, пришито здраво към небето. През лятото носехме над гащите рокли от домашно памучно платно, но през ноември или януари, когато чарлътънската зима се покажеше като някое мързеливо момиче, навличахме тежки, дебелопалта. Те бяха просто стари чували с ръкави. Моето беше останало от някого и се влачеше до глезените ми. Нямахме как да разбера колко немити тела го бяха носили преди мен, но всички бяха оставили миризмата си по него.

Тази сутрин господарката вече беше стоварила бастуна си върху гърба ми, защото заспах по време на молитвата. Сутрин всички роби с изключение на Розета, която беше стара и слабоумна, се наблъскахме сънени в трапезарията преди закуска и господарката ни учеше на кратки стихове от Библията, като например „Иисус се просъзми¹, и се молеше на глас, като повтаряше любимата тема на Господ – послушанието. Ако някой задремеше, получаваше удар по средата на „Господ каза това“ или „Господ каза онова“.

Аз си изливах яда върху Лелка заради цялото това унижение. Казвах: „Нека Ме отминe тази чаша“², и избълвах някои от стиховете на господарката, или „Иисус се просъзми, защото и той като нас беше принуден да стои вътре с господарката“.

„Лелка“ викахме на готвачката – тя работеше за семейството откакто господарката е била момиче, – и заедно с Томфри, иконом, командваше парада. Беше единствената, която даваше акъл на господарката, без да бъде удряна с бастуна. Мама ми казваше, че трябва да си държа езика зад зъбите, но аз не я слушах. Лелка ме раздрусваше по три пъти на ден.

Бях много вироглава, но не бях получила прякора си по тази причина. Хандфул³ беше бебешкото ми име. Господарят и госпо-

¹ Иоан. 11:35. – Б.пр.

² Мат. 26:39. – Б.пр.

³ Недисциплиниран човек, човек, с когото е трудно да се справиш (разг.). – Б.р.

дарката се занимаваха с кръщаването, но когато погледне бебето си в люлката, на майката ѝ идва наум някакво име – зависи от това на какво ѝ прилича то, какъв ден от седмицата е, какво е времето или как изглежда светът през този ден. Бебешкото име на мама беше Съмър¹, а истинското ѝ име беше Шарлот. Тя имала брат, чието бебешко име било Хардтайм². Хората смятат, че съм си го измислила, но това е самата истина.

Ако имаш бебешко име, поне нещо ти е останало от майка ти. Господарят Гримки ме е кръстил Хети, но още щом съм се появила на този свят, мама ме погледнала, помислила си, че съм избързала, и ме нарекла Хандфул.

През онзи ден, докато помагах на Лелка на двора, мама беше в къщата и шиеше за господарката златиста сатенена рокля с дълбоки плохи на гърба – от онези, на които им викат „турнюр“. Тя беше най-добрата шивачка в Чарлстън и пръстите ѝ изтръпваха от стискането на иглата. Никога не сте виждали дрехи като мамините. Тя шиеше, без да използва кройки. Мразеше готовите кройки. Ходеше на пазара и сама избираше коприните и кадифетата и шиеше всичко за семейство Гримки – завеси, подлатени тегелирани фусти, рокли с обръч на ханша, бричове от еленова кожа и онези закопчани догоре жокейски костюми за Седмицата на конните надбягвания.

Право да ви кажа, белите живееха заради Седмицата на конните надбягвания. Ходеха на разходка и на излет и се забавляваха. Мисис Кинг даваше прием във вторник. Вечерята, организирана от Жокейския клуб, беше в сряда. Най-голямата дандания настъпваше в събота по време на бала в чест на света Цецилия, на който те се перчеха с най-красивите си дрехи. Лелка казваше, че Чарлстън е белязан от достолепие. До осемгодишната си възраст мислех, че „достолепие“ е някаква противна болест.

Господарката беше ниска, с широка талия и торбички под очите, които приличаха на тестени топчета. Тя не отстъпваше мама на другите жени. Те я молеха, мама също я молеше, защото можеше да задържи за себе си част от парите, които щеше да получи, но господарката отвърщаше, че няма да позволи тя да прави нещо по-добре за

¹ Лято. – Б.пр.

² Неприятности. – Б.пр.

другите, отколкото за нас. Вечер мама дереше плата за юрганите на ленти, а аз държах лоената свещ с едната си ръка, а с другата подреждах лентите по цвят на спретнати купчинки. Тя обичаше ярките цветове и ги съчетаваше по начин, за който никой не би се сетил – лилаво с оранжево, розово с червено. Най-много обичаше тригълниците. Те винаги бяха черни. Слагаше черни тригълници на всеки юрган.

Имахме едно сандъче, в което държахме парчетата плат, торбичката с игли и конци и истински пиринчен напръстник. Мама казваше, че някой ден напръстникът ще бъде мой. Когато тя не го използваше, аз го слагах на пръста си като украшение. Пълнехме юрганите със суров памук и вълна, останала от тъкането на килими. Най-хубавият пълнеж беше от перушина и все още е, и двете с мама никога не пропускахме да вдигнем някоя паднала на земята перушинка. Понякога мама пристигаше с джоб, пълен с гъши пера, които беше извадила от дюшеците в къщата. Когато се отчайвахме, че няма да можем да напълним някой юрган, късахме от пълзящия по дъба в двора мъх и го зашивахме между подплатата и лицето на юргана заедно с млечката.

Двете с мама много обичахме да се занимаваме с юрганите.

Каквото и да ме накараше Лелка да върша на двора, аз винаги гледах към прозореца на втория етаж, където мама шиеше. Двете си имахме таен знак. Сложех ли ведрото с дъното нагоре до стената на готварницата, това означаваше, че теренът е чист. Мама отваряше прозореца и ми хвърляше карамеления бонбон, който беше откраднала от стаята на господарката. Понякога на земята падаше кълбо от красиви парцалчета – басма, оксфорд, муселин, вносен лен. Веднъж падна и пиринчения напръстник. Любимото нещо на мама беше да отмъква аленочервени конци. Навиваше ги на кълбо, пъхаше ги в джоба си и излизаше от къщата с тях.

През онзи ден всички бяха на двора и аз не се надявах от ясното небе да падне карамелен бонбон. Марая, перачката, си беше изгорила ръката с въглен от ютията и беше извадена временно от строя. Лелка беше бясна заради изостаналото пране. Томфри искаше от мъжете да заколят един шопар, който тичаше и квичеше с пълно гърло. Всички се бяха събрали на двора – от стария Сноу, кочияша, до коняра Принс. Томфри се опитваше да приключи бързо с клането, защото господарката мразеше да се вдига шум на двора.

Шумът беше включен в нейния списък с греховете на робите, който всички знаехме наизуст. Номер едно: кражба. Номер две: непослушание. Номер три: мързел. Номер четири: шум. Робът беше длъжен да се държи като Светия Дух – никой да не го вижда и да не го чува, но винаги да бъде на разположение.

Господарката извика на Томфри да накара шопара да млъкне, защото нямабо нужда жената да знае откъде идва беконът ѝ. Когато я чух, казах на Лелка, че господарката не знае и от коя дупка влиза и излиза беконът ѝ. Лелка ми зашлеви плесница, от която ми се зави свят.

Хванах дългия прът, който наричахме „бухалка“, извадих прането от казана и го проснах, както капеше, върху парапета, където Лелка си сушеше подправките. Парапетът в обора беше забранено място, защото очите на конете бяха прекалено ценни, за да оставим да ги повреди лугата. За разлика от очите на робите. Замахвайки с пръта, биех чаршафите и одеялата с все сила. Наричахме това „изкарване на мръсотията“.

След като приключих с прането, няхах друга работа и се отдадох на грях номер три. Поех по пътеката, която бях проправила в пръстта, докато обикалях двора по десет-дванайсет пъти на ден. Тръгнах от задната част на къщата, минах покрай готварницата и перачницата и стигнах до дървото с голямата корона. Клоните му бяха по-дебели от мен и усукани като панделки в кутия. Злите сили се движат по права линия, а върху нашето дърво не можеше да се намери нито едно място, което да не е криво. Всички ние, робите, се криехме под него, когато ни налягаше горещината. Мама все ми повтаряше да не скубя сивия мъх, защото той пази от слънцето и от любопитните очи.

Върнах се обратно покрай обора и постройката за фйтоните. Пътеката ме преведе през цялата карта на света, който познавах. Все още не бях виждала въртящия се глобус в къщата, който показваше останалата част от него. Продължих да вървя бавно. Искаше ми се денят да свърши и двете с мама да се приберем в стаята си. Тя беше над постройката за фйтоните и нямаше прозорец. Горе мизмизмата от обора и краварника беше много силна, сякаш дюшекът беше пълен с тор, а не със слама. Стаите на другите роби бяха над готварницата.

Вятърът се усили и аз се заслушах. Мъчех се да доловя шума от платната на корабите в пристанището отвъд пътя – усещах пристанището по миризмата, но никога не го бях виждала. Платната плющяха като камшици и ние се чудехме дали бият някого от робите в съседния двор, или кораби се готвят да отплават. Разбирахме какво става по това дали се чуваха писъци, или не.

Слънцето беше се скрило и на неговото място се гърчеха облаци – все едно че копчето се беше откъснало. Вдигнах бухалката, която бях оставила до казана, и без да знам защо, я стоварих върху една тиква в зеленчуковата градина. Качих тиквата върху оградата и от нея потече каша.

После настъпи тишина. През задната врата долетя гласът на господарката:

– Лелке, доведи веднага Хети при мен.

Докато вървах към къщата, си мислех, че господарката се е развикала заради тиквата. Казах на задните си части, че трябва да се стегнат.

Сара Гримки

ЕДИНАЙСЕТИЯТ МИ РОЖДЕН ДЕН започна с повишение от страна на мама – напуснах детската стая. От една година си мечтаех да избягам от разпилените по пода порцеланови кукли, пумпали и чаени сервизчета, от подредените едно до друго малки легла, от излишните вещи и безпорядъка, но когато настъпи този ден, се стъписах на прага на новата си стая. Тя тънеше в мрак и от нея се излъчваше миризмата на брат ми. Кожената тапицерия беше потъмняла. Опънати върху дъбовата рамка балдахин от червено кадифе се издигаше толкова нависоко, че изглеждаше по-близо до тавана, отколкото до пода. Бях се сковала от страх от мисълта, че ще живея сама в такова огромно, потискащо помещение.

Поех си дълбоко въздух, прекрачих прага и се втурнах в стаята. По този непохватен начин се справях с препятствията на момичешката възраст. Не бях толкова смела, колкото ме смятаха всички в къщи. Бях с нрав на костенурка. Когато изпитвах тревога или пред мен се появяваше заплаха или пречка, единственото ми желание

беше да изчезна по някакъв начин. „Ако ти се налага да сгрешиш, прави го безстрашно.“ Това беше лозунгът, който си бях измислила. Досега той ми помагаше да прескачам праговете.

Утрото беше мразовито, откъм Атлантика духаше поривист вятър и облаците се издуваха като фунии на ветропоказатели. За миг останах в стаята, заслушана в потракващите като саби листа на палмите около къщата. Шумата върху верандата съскаше. Веригите на люлката скърцаха. В кухнята на долния етаж мама беше накарала робините да извадят супниците от китайски порцелан и чашите от уеджуудски порцелан за празненството по случай рождения ми ден. Нейната прислужница Синди часове наред беше мокрила и навивала перуката ѝ с хартийки и ролки и докато косата съхнеше, киселата миризма пълзеше нагоре по стълбите.

Наблюдавах Бина, бавачката, която подреждаше дрехите ми в стария масивен гардероб, и си спомнях как люлееше с ръжена люлката на Чарлс. Гривните от раковини каури подрънкваха върху ръцете ѝ, докато ни плашеше с приказките за Буга Хаг – старицата, която яздела метла и изсмуквала душите на непослушните деца. Бина щеше да ми липсва. И сладката Ана, която спеше, лапнала палеца си. И Бен и Хенри, които скачаха като баншита, докато най-накрая от дюшеците им започваха да изригват гейзери от гъши пера, и малката Елайза, която имаше навика да се шмугва през нощта в леглото ми, за да се скрие от Буга.

Разбира се, отдавна трябваше да съм излязла от детската стая, но чаках Джон да отиде да учи в колеж. Триетажната ни къща беше една от най-големите в Чарлстън, но не разполагаше с достатъчно спални, като се има предвид колко плодовита беше мама. Бяхме десет деца: Джон, Томас, Мери, Фредерик и аз, следваха обитателите на детската стая – Ана, Елайза, Бен, Хенри и бебето Чарлс. Аз бях по средата по възраст: детето, което мама наричаше „различно“, а татко – „удивително“, момиченцето с червена като морков коса и съзвездия от лунички. Веднъж братята ми очертаха с въглен Орион и Голямата и Малката мечка върху бузите и челото ми, свързвайки яркочервените точки, а аз не се възпротивих – в продължение на няколко часа се превърнах в тяхното небе.

Всички твърдяха, че съм любимката на татко. Не знам дали татко ме предпочиташе, или ме съжаляваше, но със сигурност той

беше моят любимец. Татко беше съдия в най-висшия съд на Южна Каролина и оглавяваше плантаторската класа – хората, които Чарлстън смяташе за своя елит. Беше се сражавал заедно с генерал Вашингтон и беше попаднал в плен на британците, но беше прекалено скромен, за да говори за тези неща. За тях отговаряше мама.

Мама се казваше Мери и с това се изчерпваше приликата ѝ с Божията майка. Беше потомка на едни от първите заселници в Чарлстън, които са били част от онази малка група лордове, изпратени от крал Чарлс да основат града. Повтаряше историята толкова неуморно, че ние вече не хабяхме време и сили да въртим удивено очи. Освен с управлението на домакинството, рояка деца и четири-найсетте роби тя беше заета с безброй религиозни и обществени мероприятия, които биха изтощили всичките кралици и светици на Европа. Когато не съдех майка си прекалено строго, казвах, че е просто уморена. Подозирах обаче, че е просто тесногръда.

След като подреди гребенчетата и панделките ми върху изящната тоалетна масичка в стил „Хепълуайт“¹, Бина се обърна към мен. Стоях права наред с нея и вероятно съм ѝ се видяла безпомощна, защото изцъка с език и възкликна:

– Горката мис Сара!

Ненавиждах прикачането на думата „горката“ към името ми. Откакто станах на четири години, Бина измърморваше от време на време: „Горката мис Сара!“, подобно на заклинание.

* * *

ТОВА Е НАЙ-РАННИЯТ МИ спомен – как нареждам топчетата на брат си и изписвам с тях думи. Лято е и аз съм под дъба в тъгъла на задния двор. Десетгодишният Томас, когото обичам най-много от всички, ме е научил да съставям девет думи: *Сара, момиче, момче, върви, спира, скача, тича, горе, долу*. Написал ги е върху пергамент и ми е дал торбичка с четирийсет и осем стъклени топчета. Топчетата са достатъчни, за да мога да свързвам думите по двойки. Подреждам ги в праха, като следвам изписаните с мастило думи на Томас: „Сара

¹ Джордж Хепълуайт (1727?–1786) – един от тримата големи майстори-мебелисти в Англия през XVIII в. – Б.р.

върви. Момче тича. Момиче скача.“ Бързам, защото Бина всеки момент ще ме потърси.

По задното стълбище слиза мама и тръгва през двора. Бина и останалите робини в къщата я следват по петите, пристъпвайки внимателно в синхрон подобно на стоножка, пресичаща открито пространство Усещам витаещата във въздуха над тях сянка, надвисналата зловобна заплаха и пропълзвавам в зеленикавочерната мрачина на дървото.

Робините се взират в правия, плосък като дъска гръб на мама. Тя се обръща и ги смъмря:

– Много сте мудни. По-живо, трябва да приключим с тази работа.

Докато мама говори, един от робите, които работят на двора, изкарва от краварника възрастната робиня Розета. Тя се съпротивлява и дере лицето му. Мама наблюдава невъзмутимо. Мъжът връзва ръцете на Розета за ъгловата колона на верандата на готварницата. Тя поглежда през рамо и нарежда:

– Господарке, моля ви. Господарке, господарке, моля ви.

Не спира, дори след като мъжът я шибва с камшика. Роклята ѝ е памучна, бледожълта. Гледам като хипнотизирана как платът се обагря в червено, сякаш се разпукват кървави цветя. Не съм в състояние да съчетая свирепостта на ударите с напевното ѝ ридание, нито с красотата на розите, обточващи гръбнака ѝ. Някой брои ударите – дали това не е мама?

– Шест, седем.

Броенето продължава, а Розета спира да вие и се свлича до парилата на верандата.

– Девет, десет.

Извърщам очи и проследявам една черна мравка, която пълзи под дървото към огромните му корени и гъсти мъхове, към безкрайните опасности, и повтарям наум фразите, които бях съставила преди малко. „Момче тича. Момиче скача. Сара върви.“

– Тринайсет. Четиринайсет...

Изскачам от сенките и хуквам. Подминавам мъжа, който намотава камшика, след като си е свършил добре работата, и Розета, стърчена на земята с опънати от въжето ръце. Докато подскачам нагоре по задното стълбище, мама ме вика, а Бина се пресяга, за

да ме хване, но аз успявам да избягам, прелетявам през вестибюла, излизам през предния вход и се втурвам към пристанището.

Изкачвам се като на сън по трапа на парахода, хлипайки, и се препъвам в купчина въжета. Някакъв мъж с брада и тъмна шапка ме пита какво искам. Изричам умолително:

– Сара върви.

Бина ме догонва. Усещам я чак когато ме сграбчва в прегръдките си, гукайки:

– Горката мис Сара! Горката мис Сара!

Подобно на някаква повеля, на някакво пророчество.

Когато се връщам у дома, цялата съм в сополи, сълази, прах от двора и мръсотия от пристанището. Мама ме притиска към себе си, отстъпва назад и дълго ме разтърсва, а после ме прегръща и казва:

– Трябва да ми обещаеш, че повече никога няма да бягаш. Обещай ми.

Искам да ѝ обещаая. Опитвам се да го направя. Думите са върху езика ми – заоблени бучки, лъскави като топчетата под дървото.

– Сара! – подканя ме тя.

Нищо не излиза от устата ми. Абсолютно никакъв звук.

Мълчах в продължение на седмица. Думите сякаш бяха заседнали във вдлъбнатината между ключиците ми. Освобождавах ги постепенно, като първо им се молах, после ги примамвах и най-накрая ги заплашвах. Проговорих отново, но със странно, променливо заекване. И преди не можех да се изразявам гладко, дори ми казваха, че първите произнесени от мен думи са били доста несвързани, но сега се запъвах между изреченията; настъпваха безкрайни секунди, през които думите се свиваха уплашено върху устните ми и хората извърщаха поглед от мен. Тези ужасни засечки изчезваха и след време се появяваха отново, задоволявайки собствените си мистериозни капризи. Измъчваха ме в продължение на седмица, а после ми даваха почивка от няколко месеца, за да се завърнат също толкова внезапно, колкото са изчезнали.

* * *

В ДЕНЯ, КОГАТО СЕ преместих от детската, за да поема по своя път към зрелостта в мрачната стая, принадлежала преди на Джон, не мислех за жестокостта, на която бях станала свидетел на двора на

четиригодишна възраст, нито за тънките нишки, свързващи моята същност с гласа ми. Тези притеснения бяха последното нещо, което занимаваше ума ми. Говорният ми дефект не се беше проявявал отдавна – от четири месеца и шест дни. Вече си мислех, че съм се излекувала.

Докато се опитвах да изляза от вцепенението и да свикна с обстановката, а Бина прибираще вещите ми, мама влезе и ме попита дали ми харесва новата ми стая. Бях смаяна от неспособността си да ѝ отговоря. Захлопването на вратата заседна в гърлото ми и тишината увисна във въздуха. Мама ме погледна и въздъхна.

След като тя излезе от стаята, положих неимоверни усилия очите ми да останат сухи и се обърнах с гръб към Бина. Не можех да понеса поредната реплика „Горката мис Сара!“.

Хандфул

ЛЕЛКА МЕ ВЪВЕДЕ В кухнята, където Бина и Синди се суетяха около сребърните подноси с джинджифилови курабийки и печени ябълки с пълнеж от ядки. Двете бяха с дълги колосани престилки. В гостната сякаш жужаха пчели.

Господарката се появи и накара Лелка да свали противното ми палто и да ми измие лицето, а после каза:

– Хети, това е единайсетият рожден ден на Сара и ние сме ѝ организирали тържество.

Взе една светлолилава панделка, обви я около врата ми и я завърза на фльонга, а Лелка избърса чернилката от бузите ми с пешкира. Господарката обви една панделка и около талията ми. Когато се дръпнах, тя ми каза сърдито:

– Престани да се въртиш, Хети! Стой мирно.

Господарката беше стегнала панделката около врата ми толкова силно, че едва преглъщах. Потърсих очите на Лелка, но те бяха приковани в подносите с храната. Исках да ѝ кажа: „Освободи ме, помогни ми, трябва да ида до нужника.“ Винаги бях готова да кажа нещо умно, но този път гласът ми пропъзля навътре в гърлото ми като кухненска мишка.

Подскачих с единия си крак, а после с другия. Мислех си за думите на мама: „Бъди послушна, когато наближи Коледа, защото излишните деца ще бъдат продадени или изпратени на полето.“ Не бях чувала господарят Гримки да е продал някой роб, но знаех, че е изпратил мнозина в плантацията си, която беше в едно затънтено място. Мама беше дошла от плантацията, носейки ме в себе си, и беше оставила татко там. Затова спрях да се въртя. Цялата потънах в дупката, в която беше изчезнал гласът ми. Мъчех се да правя онова, което очакваше от мен Господ, както казваха всички – да съм кротка и послушна и да не вдигам шум.

Господарката ме гледаше. Искаше да види дали ми приличат панделките. Хвана ме за ръката и ме заведе в гостната, където жените седяха издокарани пред порцелановите чаши и дантелените салфетки. Една от тях свиреше на малко пиано, наречено „клавесин“, но спря, след като господарката плесна с ръце.

Очите на всички се впериха в мен. Господарката каза:

– Това е нашата малка Хети. Сара, скъпа, тя е твоят подарък, отсега нататък тя ще бъде твоята лична прислужница.

Пъхнах си дланите между краката, но господарката ме удари и аз ги извадих. Господарката ме завъртя кръгом. Жените започнаха да повтарят като папагали: „Честит рожден ден! Честит рожден ден!“, а главите им с оформените в сложни прически коси пореха въздуха. По-голямата сестра на мис Сара, мис Мери, седеше нацупена, защото не беше център на празненството. След господарката тя беше най-противното същество в стаята. Всички я бяхме виждали как се държи с прислужницата си Луси – все си намираше повод да я набие. Шегувахме се, че ако си изпусне носната кърпичка от втория етаж, мис Мери ще накара Луси да скочи през прозореца, за да я вземе и да ѝ я занесе. Добре че не ми се падна тя.

Мис Сара се изправи. Беше облечена с тъмносиня рокля и червеникавата ѝ коса висеше права като свила, а лицето ѝ беше обсипано с лунички със същия цвят. Пое си дълбоко въздух и си размърда устните. По онова време мис Сара теглеше думите от гърлото си така, сякаш вадеше вода от кладенец. Когато най-сетне издърпа кофата, почти не се чуваше какво говори.

– ...Съжалявам, мамо... Не мога да приема.